

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJU

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1. DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJU.

Nekdaj in zdaj

»Križa, težki časi!« To je splošna beseda današnjih dni. Stari ljudje tožijo, kako hudo je postalo na svetu, mladi premišlujejo, kako lepo je pač bilo nekdanj. Pa tožba o slabih časih je stara, kot je star človeški rod. Slabe, težke čase je otvoril že izvirni greh.

Na splošno je torej na svetu vedno težko in nezadovoljivo. Često je naštevavanje dobrih starih časov odveč. Toda za nekatere stvari je pa le dobro, da iščemo primere v preteklosti. In če primerjamo dejavno krščansko življenje posameznika in družine v nedavnem času in zdaj, moramo tudi reči: Včasih je bilo vendar drugače! Na primer:

Nekdaj naši predniki niso bili samo kot kristjani napisani v krstni knjigi, niso molili in priznavali Boga samo v cerkvi in molitvi, ampak je bilo vse njihovo življenje prešinjeno z verskimi mislimi. Povsod so videli Boga, za njegovo čast so se postavili tudi v javnosti. Danes verska zavest in ponos vedno bolj gineva in prevladuje gola posvetnost. Brezverski kričar ima često pravo besedo, navzoči katoličan pa molči.

Matere so bile vedno v največji časti. Pred porodom so bile blagrovane, da jih je Bog odbral za preimeno delo. Danes mnogi imenujejo matere s številno družino neumnice. Inserati po časopisih iščejo stanovalcev — zakonskih parov, ki nimajo otrok. Starši s kopico otrok iščejo pogosto zaman streho. Ali je to krščansko? Bog bo govoril pač drugače, ko nas bo sprejemal pod nebeško streho.

Z znamenjem svetega križa smo včasih pričenjali in posvečevali vse. Prekrižali so se vsi, ko so vstajali, ko so hodili k počitku, ko se je zabiskalo, ko je gospodinja zamesila kruh, ko je oče načel nov hleb kruha, preden je voznik dal živini potegniti voz itd. Zdaj je prišlo vse to že precej — iz mode.

Že na deželi se zdi menda nekaterim poniževalno, sneti klobuk z glave za molitev. Premnogi so že vzvišeni nad molitev, so že — svobodni.

Nekdaj so po sobah visele le svete podobe. Pri ženitovanjski opravi je bil najlepši in najvažnejši predmet križ. Zdaj svete podobe izpodrivajo premnoga zrcala. Po stenah stanovanj često iščeš zastonj svete podobe, pač pa vidiš naslikane kakšne pse, mačke, pokrajine in tudi — nage ženske. Da v takih sobah iščeš zastonj kropilnika z blagoslovljeno vodo, je jasno.

Iz našega govorjenja, iz današnje družbe, iz naših družin, iz našega življenja hočejo mnogi izriniti Boga. Kakor je tu in tam odrinjen oče v zapeček, ko je izročil gospodarstvo sinu, tako hočejo nekateri izriniti Boga iz vsega našega življenja. Vera zginja, nastopa pa svojo pot materializem, uživanje. Saj so vse pozemeljske stvari za človeka, saj so jih ljudje vedno ljubili. Toda Boga je treba pri tem vedno priznavati. Mnogi pa ga hočejo kar odstaviti. To je napačna vera v snov namesto v Boga; v zemljo namesto v nebesa; v dinar in liter in meso namesto v dušo, vest in milost.

Ali ne prihajajo od tod že strašne posledice? Razdvojena in prevarana človeška srca kričijo po rešitvi. Enako družabne in gospodarske razmere. Pa ni rešitve, razen v Bogu.

Hvala Bogu, ni še vse izgubljeno. Bog ne daj, da bi bilo! Vere je še mnogo na svetu. Bo naj pa živa in praktična!

Prijatelj, dve procesiji gresta skozi življenje današnjega človeka. Ena je usmerjena samo v ta svet in njegovo uživanje in Boga pri tem ne upošteva. Druga pa svetne dobrine po božji volji uporablja in ima za cilj Boga in zveličanje. Kateri teh dveh procesij si pridružen? Pomisli!...

(Cerkv. glas. tržiške žup.)

Prva velesila

Že Napoleon je imenoval tisk peto velesilo v Evropi.

Če gledamo danes po dobrih 100 letih na delovanje in vpliv tiska, moramo priznati, da tisk ni samo peta velesila, ampak — prva! Nobena vlada ne more danes obstati brez tiska,

ki podpira njeno delo. Mogočne države se morajo pogosto vdati pred mogočnimi svetovnimi listi. Nemške sile ni strlo toliko orožje zaveznikov, kakor tisk, ki je dvignil ves svet v boj proti osrednjima državama. Če dobi kako gibanje v roke tisk, potem je za njega bitka dobljena. Zato vidimo, da se danes bije boj za denar, za svetovno gospodarstvo, za dežele, za popravo mirovnihih pogodb in proti njej, za vlade in režime pred vsem po tisku.

Katoličani ne smemo prezreti velike sile tiska. Nam ne gre za denar ne za vlade ne za režime ne za revizijo mirovnihih pogodb ne za osvajanje dežel ali kolonij, nam gre za več, mi hočemo osvojiti svet za Kristusa. Toda če ne bomo rabili tega orožja, če se ne bomo posluževali te velesile, tiska, ne bomo osvojili sveta za Kristusa, ampak bomo še v dosedanjih katoliških deželah podlegli nasprotnim silam.

Svobodomiselstvo, framptonstvo, materijalistični svetovni nazor ima v svoji oblasti ogromno število dnevnikov, tednikov in drugih listov, izdaja brez števila brošur, knjig in tiskovin, ki imajo vse namen izpodkopati v srcih vernih katoličanov vero, krščanstvo, katoliško prepričanje in življenje. Razkrajajoči vpliv katoliški veri sovražnega tiska se opaža že po vsem svetu. Na bojnem polju tiska se bije danes svetovna vojna med Kristusom in Antikristom.

Zadnji čas je že, da se katoličani zdramimo in da z vso silo podpiramo le oni tisk, ki proglašča, brani in utrjuje katoliška načela! V naše družine naj prihajajo le take knjige, le taki listi, le take brošure, ki spoštujejo našo vero, naše prepričanje in našo vest!

Današnji čas prinaša za vernega katoličana polno nevarnosti. Naše versko prepričanje se več ali manj jasno napada v družbi, po salonih, po tovarnah, po knjigah in listih. Katoličan mora biti danes dobro podkovan v resnicah svoje vere, da mu jo ne omajejo ugovori, napadi, laži in zavijanja. Treba je, da danes več beremo in več znamo o verskih vprašanjih.

V slovenskem narodu je pri naši vzgoji velika pomanjkljivost to, da premalo beremo nabožne knjige in življenjepise svetnikov. Pred nekaj leti sem prišel skupaj z nekim francoskim redovnikom, ki se je zgledoval nad slovensko literaturo, da je tako pičla. Malo imamo v tem oziru, pa še tega ne preberemo, kar imamo! Naša mladina bere prazne romane, plitve povesti, resničnih životopisov najboljših ljudi pa skoro ne pozna. Priporočal bi staršem, da dajejo svojim otrokom čitati življenjepise svetnikov, sv. Alojzija, sv. Stanislava,

sv. Terezije Velike in Male i.t.d. Tu bo gledala naša mladina živ zglede resničnega krščanstva, se bo navduševala in ogrevala ob ognju svetništva in bo vzljubila res krščansko življenje. Zelo poučno in vzgojno je misijonsko berilo, poročila o misijonih in misijonarjih. Koliko lepega berila prinaša Bogoljub, Glasnik presvetega Srca Jezusovega, Katoliški misijoni. Naj bo v vsaki družini vsaj eden izmed teh listov, ki bo učil versko resnico, budil versko življenje in prinašal vedno novega ognja v družino.

(Kranjski zvon.)

Oj slovenska zemljica, domovina mila...

»Izpred oči, iz srca«, — taka je navadno človeška ljubezen. Drugačna je pa prava krščanska ljubezen. Poslušajmo pristrčno besedo velikega svetega Pavla, ki jo piše Filipljanom: »Zakaj Bog mi je pričal, kako hrepenim po vas vseh v ljubezni Kristusa Jezusa; in to prosim, da bi vaša ljubezen bolj in bolj rasla v spoznanju in vsaki razumnosti, da boste preskušali, kaj je boljše, da bi tako bili za dan Kristusov čisti in brez spotike, napolnjeni po Jezusu Kristusu s samdom pravičnosti v slavo in hvalo božjo.«

Mnogoteri naši bratje in sestre so nam »izpred oči«. Ali so nam tudi »iz srca«? So to sinovi našega rodu, katerih po svetovni moriji ni mogla objeti naša domovina, so pa tudi mnogi naši izseljenci.

Ali spolnujemo mi svojo narodno, krščansko dolžnost do svojih rojakov, ki niso v naši sredi? Ali hrepenimo po njih v ljubezni Kristusa Jezusa? Samemu Gospodu so se rojaki smilili in jokali je bridko nad svojim ljudstvom. Kakšna poročila beremo o svojih rojakih, trpinah pod tujim jarmom! Ali segajo ta poročila nam do srca? Ali najdejo v naših srcih tudi odmev? In ta odmev je pravi, če mi za svoje brate in sestre molimo. Z molitvijo jim moremo največ pomagati.

Niso tisti narodni junaki, ki morda na zunaj hlinijo svojo domovinsko ljubezen in obračajo svoj plašč vedno po vetru, ampak tisti so pravi zvesti sinovi domovine, ki poznajo pravo krščansko ljubezen in žrtev.

Čudno. Ko mnogi želijo v našo sredo, v svojo domovino, med svoje ljudi, pa na drugi strani v zadnjem času mnogi Slovenci svojo očetnjavo zapuščajo. Izseljevanje je postalo v zadnji dobi naša narodna bolezen. Ta bolezen se je prijela naroda kot kuga, ki naredi mnogoterega nezadovoljnega z razmerami doma in kaže zlate gradove v oblakih tujine. Koliko naših ljudi pa gre v tujino iz resnične potrebe? Ali ne manjka našemu kme-

tu delavcev? V tujini vrši marsikateri slovenski delavec kmečka dela, katerih se je doma — sramoval! V naše kraje pa prihajajo tujci. Poznavatelj našega izseljenštva trdi, da je 75% naših izseljencev, ki bi bili lahko naši doma boljši kruh kot ga jim pa reže tujina. Kolikokrat nam zatrjujejo naši Američani: »Doma bi bil našel boljše Ameriko, če bi bil toliko skrbel, delal in trpel kot v tujini!«

Kako krute so tudi nevarnosti tujine!

Nežne vezi družin tujina trga. Mati pod revnim domačim krovom kopri po sinu... sin pa...? Družina je doma v bedi... lahkomiselnih očeh v tujini pa...? Žena doma hrepeni po možu... mož v tujini pa...? Posledice so grozne: družine propadajo v revščini, otroci so slabo vzgojeni, zakoni se rušijo, časna in večna sreča izginja.

Kolikeri v tujini pustijo svoje najboljše moči, zdravje, življenje. Tujina izrablja, izmozgava.

In versko ter moralno tujina vpliva kvarno. Še doma, v ugodnih razmerah, se naš človek rad umakne verskemu življenju. Kaj bo šele v tujini, ko ni v bližini niti cerkve niti duhovnika niti lepih zgledov! — Pač pa je v tujini vsepovsod polno nevarnosti za nravnost, tako vabljivih in zapeljivih, da mnogi kmalu pade.

»Slovenec tvoja zemlja je zdrava, za pridne nje lega najprava!« — Na svoji zemlji bodimo vsi na pravem mestu. V pravi veri očetov ostanimo in Bog bo zvesto z nami. Kjer je Bog, tam je sreča. Povsod Boga! Naj bo to naša molitev!

(C. gl. trž. ž.)

29. junij

Misijonski dan v Grobljah
Cerkvena slovesnost ob ½ 9, nato zborovanje v Društvenem domu. Popoldne igra v Društvenem domu. Na zborovanju predava misijonar Kerec, ki se je vrnil s Kitajskega.

Spoštuj hišo božjo!

(Nadaljevanje.)

Velikonočna sveča nam pomeni tudi od smrti vstalega Zveličarja. Ko duhovnik kršči krščenca, mu dá v roko prižgano svečo. Ta liturgična uporaba luči pri službi božji je zelo stara in sega tja v apostolske čase. Apostolska dela namreč izrecno pravijo, ko je sv. Pavel opravljal službo božjo: »Gorelo pa je v gornji izbi, kjer smo bili zbrani (pri daritvi) mnogo svetilk.« (Apd 20, 2.) Sploh so imeli prvi verniki navado, da so pri službi božji prižigali luči. Seveda so luč tudi potrebovali, posebno ko so darovali sv. daritev v katakombah, v onih temnih podzemeljskih prostorih, kamor ni nikdar prišel noben žarek sončne luči; tu so torej tudi iz praktičnih razlogov morali rabiti luč. A tudi za praktično uporabo so rabili le blagoslovljeno svečavo. To nam kaže zlasti blagoslov ognja na veliko soboto.

V drugi vrsti pa torej služi luč v cerkvi praktični uporabi, za to se seveda lahko uporablja kakršnakoli razsvetljava, bodisi električna ali plinska ali pa petrolej i. dr. V kamniškem okraju sta pred vsem v rabi elektrika in petrolej, seveda taka razsvetljava nima z liturgijo nič skupnega. Želeti pa je, da so cerkve dobro razsvetljene, da potem morejo verniki slediti mašniku, da ne bi samo poslušali glas zvonca in le po tem vedeli, kaj se godi na oltarju, ampak da tudi sami berejo sv. mašo. (Posebno je priporočljiv v tem pogledu Voduškov molitvenik »Sv. maše«, ki ga je letos izdala Mohorjeva družba). Namen liturgije je namreč poglobiti naše notranje življenje in da bi čutili s cerkvijo po vzgledu prvih kristjanov.

Prvi kristjani so darovali sv. daritev samo pri blagoslovljeni razsvetljavi in so imeli celo neko stopnjo klerikov (kleriki - ki se mislijo posvetiti duhovskemu stanu - semeniščniki) z imenom akoliti (spremljevalci), ki so imeli nalogo nositi v začetku službe božje pred mašnikom svečnike s prižganimi svečami k oltarju. Ko je maševal papež, so pri vstopu nesli pred njim križ in 7 akolitov goreče sveče. Vendar akoliti teh sveč med sv. mašo niso postavili na oltar, ampak poleg oltarja. Šele v srednjem veku je prišla navada, da so sveče devali na oltar in zdaj je strog predpis, da morata biti med sv. mašo na oltarju vsaj dve goreči sveči, pri slovesni službi božji pa 6; pri pontifikalni sv. maši (ki jo daruje škof) pa sedem. Te sveče morajo biti blagoslovljene in iz čistega belega voska. Biti morajo prižgane pred službo božjo in se ne smejo ugasiti pred koncem iste. Samo na veliki petek in pri

slovesnih črnih sv. mašah smejo biti sveče rjave ali rdeče barve.

Ko sem že pri razsvetljavi, moram še omeniti, da ni vseeno, kako se sveče prižigajo in da je natančno določen red, po katerem se prižigajo, in sicer takole: Začne se prižigati na evangeljski strani (to je na levi, če se gleda proti oltarju) in potem navzven proti levi. Nato se nadaljuje na epistolski strani (na desni) z notranjo svečo in se potem nadaljuje navzven. Gasi se pa prav nasprotno. Začne se na zunanji epistolski (desni) strani in se gasi proti sredi. Nato se nadaljuje na zunanji strani (levi) proti sredi. Tako da je prva prižigana in zadnja ugasnjena sveča vedno v sredi na levi strani. Prižiga se torej po tem redu:

6 5 4 3 2 1 7 8 9 10 11 12

Gasi pa

7 8 9 10 11 12 6 5 4 3 2 1

To naj si zapomnijo zlasti cerkovniki, da bodo znali pravilno sveče prižigati, ker prav v tem vlada v kamniškem okraju velik nered. In še nisem nikjer videl, da bi pravilno prižigali sveče.

(Se nadaljuje.)

Fantje na Homecu

Shod fantovskih Marijinih kongregacij na Homecu dne 22. maja se je sijajno obnesel. Udeležba je bila naravnost ogromna. Poleg fantov, ki jih je bilo na stotine, je ta dan prihitelo na Homec tudi mnogo drugega ljudstva, tako da je v obširni župni cerkvi primanjkovalo prostora. Prireditev se je vršila za poživitvev in poglobitev fantovskih Marijanskih kongregacij v lepi kamniški dekaniji. Ta namen so imeli tudi govori, pred vsem cerkveni govor g. spiritala dr. Cirila Potočnika iz Ljubljane, ki je spodbujal fante k življenju in delu za Kristusa Kralja, za božje kraljestvo na zemlji. K temu delu so poklicani zlasti fantje Marijinih družb, ker imajo za zavetnico Marijo, ki nam je dala Jezusa. — Po božji službi je bilo zborovanje fantov na krasnem obširnem prostoru pred društvenim domom, kjer se je vršilo že toliko ljudskih shodov, taborov, sestankov prosvetnih društev, Marijinih družb itd., a fantovski shod se je vršil letos prvič na tem zgodovinskem prostoru, kakor je poudarjal v nagovoru zastopnik homške fantovske Marijine družbe. Kot dekanijski voditelj Marijinih družb je pozdravil fante g. dekan Matej Rihar iz Kamnika in poudarjal v daljšem govoru velik pomen Marijinih družb za današnji čas ter tudi obrazložil stanje fantovskih Marijinih družb v kamniški dekaniji, kjer je med 20 župnijami v 13 župnijah ustanovljena fant. Marijanska kongregacija. Temeljiti govor g. dekana bo gotovo rodil obilo sadu, zlasti še ta sad, da se bodo povsod v kamniški dekaniji pozivile Mar. družbe fantov in še nove ustanovile ter bo po njih zacvetelo lepo versko življenje. Nazadnje je govoril g. Ivo Peršuh iz Ljubljane, ki je s svojim krasnim govorom o katoliški akciji posebno vnel dušnem pastirstvu. Vmes so se vrstili pozdravi zastopnikov posameznih Marijinih družb (Homec, Šmartno v Tuhinju, Ihan, Vranja peč, Nevlje, Mekinje, Kamnik, Vodice, Komenda). Občinstvo je vnel s svojim govorom še zlasti g. Nande Novak, župan in

Prazniki in godovi

JUNIJ

1. Sreda (26. dan po mlaju.) Fortunat spoz., Juvencij, Reverijan, Pamfilij, Tespezij, Ishirijon, Firmus, Felin, Gracijan, Prokul, Sekund, Krescencijan, mučenci; Kaprazij, Enekon, opata; Simeon, menih.

2. Četrtek (27. dan po mlaju.) Erazem, Marcellin, Peter, Fotin, Sanktus, Vecij, Epagat, Maturus, Pontik, Bibliid, Atal, Aleksander, Bladina, mučenci; Evgenij, papež; Nikolaj Peregrin, spoz.

3. Petek (28. dan po mlaju.) Praznik Srca Jezusovega. Svetniki: Pergetin, Lavretin, Lucilijan, Klavdij, Hipacij, Pavel in Dionizij, dečki, Izak, Pavla, mučenci; Cecilij, Liphard, mašnika; Davin, spoz.; Oliva, devica; Klotilda, kraljica.

4. Sobota (29. dan po mlaju.) Frančišek Karačolo, ustanovnik družbe m. red. klerikov; Kvirin, Klatej, Rutil, Saturnina, mučenci; Metrofan, Optat, Aleksander, škofje.

5. Nedelja (1. dan po mlaju.) 3. pobinkoština. Evangelij: O izgubljeni ovci in denarju. Svetniki: Bonifacij, apostol Nemčije, Marcijan, Nikanor, Apolonij, Florentin, Julijan, Ciriak, Marcellin, Favstin, Dorothej, Sancij (mladenič), Zenaida, Cirijska, Valerija, Marcija, mučenci.

6. Ponedeljek (2. dan po mlaju.) Norbert, ustanovnik premonstratskega reda. Filip, diakon, Artemij, Kandida, Pavlina, Aleksander, Amancij, mučenci; Evstorgij, Janez, Klavdij, škofje.

7. Torek (3. dan po mlaju.) Robert, opat; Pavel, Likarion, Peter, Valabonzus, Sabinijan, Vistremund, Habencij, Jeremija, mučenci.

8. Sreda (4. dan po mlaju.) Medard, šk.; Maksim, škof; Kalijopa, dev. m.; Viljem, Gildard, Heraklij, Klodulf, Severin, škofje; Salustijan, Viktorin, spoz.

9. Četrtek (5. dan po mlaju.) Primož in Felician, Vincencij, Pelagija, mučenci; Maksimijan, Rihard, škofa; Kolumb, mašnik; Julijan, menih.

10. Petek (6. dan po mlaju.) Margarita, kraljica; Getulij, Cereal, Amancij, Primitiv, Bazilij, Tripod, Mandal, Timotej, Mavrin, Zaharija, Krispul, Restitut, Arezij, Rogatus, mučenci; Asterij, Maksim, Cenzurij, škofje.

11. Sobota (7. dan po mlaju.) Barnaba, apostol; Feliks, Fortunat, mučenca; Parizij, spoznavavec.

12. Nedelja (8. dan po mlaju.) 4. pobinkoština. Evangelij: Čudežni ribji lov. Svetniki: Janez Fakundski, spoz.; Bazilid, Ci-

obenem prednik fantovske Marijine družbe v Nevljah. Kakor so nekda po naših holmih branili naš predniki slovensko zemljo pred sovražnikom, ki so ga zapodili v beg, tako mi danes manifestiramo na tem lepem Homecu, ki je pravi biser slovenske zemlje, za verske vzore. V današnjih zmedah in zmotah nam katoličanom ni treba prav nič dvomiti in se vpraševati, kam naj sledimo; imamo vodnico sv. katoliško Cerkev, imamo Marijo za zavetnico, ki še ni nikogar zapustila, kdor je pod njeno varstvo pribežal. Zato naj bodo pred vsem fantje Marijinih družb v ljubezni vsi vdani sveti Cerkvi. — Da je vsa prireditev izpadla tako častno, brez najmanjšega nerada, za to se imamo zahvaliti pred vsem našim discipliniranim fantom. Iskrena zahvala gre posebno g. dekanu M. Riharju, ki je posvetil temu shodu vso skrb in žrtvoval zanj mnogo časa in moči. Hvala tudi vsem drugim, ki so kakorkoli sodelovali pri lepi prireditvi. Gov.

rin, Nabor, Nazar, Antonin, muč.; Leon III. papež; Olimpij, Amfijon, škofa; Onufrij, puščavnik.

13. Ponedeljek (9. dan po mlaju.) Anton, Padovanski, spoz.; Felikula, Peregrin, Fortunat, Lucijan, Fandila, Akvilina, mučenci; Tifilij, škof.

14. Torek (10. dan po mlaju.) Bazilij, škof; Elizej, prerok; Marcijan, Valerij, Rufin, Anastazij, Feliks, Digna, mučenci; Metodij, Eterij, Kvinkcijan, škofje.

15. Sreda (11. dan po ml.). Vid, Modest, Krescencija, Hezihij, Dula, Benilda, Libija, Leonida, Evtropija (deklica), mučenci; Landelin, opat; Abraham, Bernard Mentonski, Germana Kuzen (pastirica), spoz.

16. Četrtek (12. dan po mlaju.) Jošt, opat; Fereol, Ferucijon, Kvirik, Julita, Kvirik (deček), Avre, Justina, Tihon, mučenci; Avrelijan, Similijan, Beno, škofje; Frančišek Regis, spoz.; Lutgarda, devica.

17. Petek (13. dan po mlaju.) Adolf, škof; Montan, Nikander, Marcijan, Manuel, Sabel, Izmael, Izavrus (dijakon), Inocencij, Feliks, Jeremija, Peregrin, mučenci; Himerij, Gundulf, škofa; Avit, Hipacij, Besarion, Rajnerij, spoznavavci.

18. Sobota (14. dan po mlaju.) Efremski, diakon; Marko, Marcellijan, Cirijska, Pavla, Leoncij, Eterij, Marina, mučenci; Amand, škof; Kaloger, puščavnik; Elizabetha, devica.

19. Nedelja (15. dan po mlaju.) 5. pobinkoština. Evangelij: O pravi pravičnosti. Svetniki: Julijana Falconieri, devica; Ger vazij, Protazij, Gaudencij, Kulmacij, Ursicin, Zozim, Bonifacij, mučenci; Romuald, samotar.

20. Ponedeljek (16. dan po mlaju.) Silverij, Novat, Pavel, Cirijska, mučenci; Makarij, škof; Florentina, devica.

21. Torek (17. dan po mlaju.) Alojzij Gonzaga, spoznavavec; Demetrija, Evzebij, Terencij, Rufin in Marcija, Cirijska in Apolinar, Alban, mučenci; Urciscen, Martin, škofa; Levtfriid, opat.

22. Sreda (18. dan po mlaju.) Pavlin, škof; Alban, muč.; Nicej, Janz, škofa; Konsorcija, devica; Inocencij V., papež.

23. Četrtek (19. dan po mlaju.) Agripina, devica; Janez, Feliks, Zenon, Zena, mučenci; Ediltruda, devica in kraljica.

24. Petek (20. dan po ml.). Janez Krstnik, predhodnik Gospodov; Favst, Orencij, Heros, Fernacij, Firmin, Firmus, Cirijska, Longin, Agoard, Aglibert, mučenci; Simplicij, Teodulf, škofa.

25. Sobota (21. dan po mlaju.) Viljem, spozn.; Sozipater, Lucija, Antidij, Galikan, Febronija, mučenci; Prosper, Maksim šk.; Adalbert, spoznavavec.

26. Nedelja (22. dan po mlaju.) 6. pobinkoština. Evangelij: Jezus nasiti 4000 mož. Svetniki: Janez in Pavel, Vigilij, Salvij, Superij, Pelagij (mladenič), mučenci; Anzelm, škof; Maksencij, mašnik; David, puščavnik; Perseveranda, devica.

27. Ponedeljek (23. dan po mlaju.) Hema, vdova; Krescens, Zoil, Anekt, muč.; Sampson, Janez, mašnika; Ladislav, kralj.

28. Torek (24. dan po mlaju.): Vidov dan. Svetniki: Irenej, Plutarh, Seren, Heraklid, Heron, Raida, Potamijena, Marcela, Papij, Argimir, mučenci; Pavel papež.

29. Sreda (25. dan po mlaju.) Peter in Pavel, apostola; zapovedan praznik. Svetniki: Marcel, Sir, mučenca; Kasij, škof; Benedikta, devica; Marija, mati Janeza s priimkom Marko.

30. Četrtek (26. dan po mlaju.) Spomin svetega Pavla. Lucina, Emilija, muč.; Marcijal, škof; Aloinijan, mašnik; Kajus, Leon, Bazilid, mučenci; Ostijan, mašnik.

Z našega razgledišča

KAMNIK. Prvo sv. obhajilo je prejelo 42 deklic na binkoštni ponedeljek v nadžupnijski cerkvi. Cerkev je bila za ta lepi mladinski dan izredno lepo okrašena, kar je zaslug kamniških deklet. Prijatelji mladine so se v prav lepem številu udeležili slovesnosti v cerkvi in popoldne v Kamniškem domu. — Siromašnica v Prešernovi ulici je nekoliko urejena. Dozdaj so imeli mestni ubožci samo stanovanje, hrano so si iskali drugod, največ v samostanu oo. franciškanov, nekaj jim je tudi dala Vincencijeva konferenca, ostalo pa so dobili pri meščanih z rednim tedenskim beračenjem. 15. maja pa so prevzele oskrbo siromašnice č. sestre usmiljenke. Ker pa občina ne razpolaga s kreditom za siromake, se je obrnila na meščane s tem, da prostovoljno odkupijo beračenje. Meščani so se odzvali in tako se vidi po hišah tiskani listki: »Beračenje odkupljeno!« — Mestna občina zdaj gradi otroško kopališče in igrišče za tenis. — V Kamniku imamo še zelo star običaj, ki ga menda drugod človek nikjer ne vidi, namreč način razglasitve uradnih naredb. Drugod navadno razglasijo pred cerkvijo v nedeljo zjutraj ali kakorkoli drugače, pri nas pa pride stražnik (policaj) z bobnom na trg in v ulice, kjer »bobelcira«, t. j. kliče ljudi skupaj z bobnom. Dozdaj se je to uporabljalo le za uradna obvestila, zadnje čase pa na isti način razglašala policaj predstave za kino, ki ga ima Rdeči križ in gasilci. — Desko, na kateri je dnevno plakatiran »Slovenec«, je nekdo izruval iz stene. Radovedni smo, komu dela »Slovenec« tako preglavico. Desko so še trdneje pribili na steno.

ST. GOTARD. Letošnji mesec maj je bil za nas izredno lep in pomenljiv. Župna cer-

kev je bila okusno okrašena, Mati božja kakor v enem samem cvetu. V tem mesecu smo slovesno obhajali god sv. Gotarda, našega farnega patrona. Imeli smo celodnevno češčenje sv. R. T., najlepši pa so bili štirje dnevi, 5., 6., 7. in 8. maja. Bili so to sveti dnevi. Naš g. župnik so preskrbeli duhovne vaje za vse, posebno za žene. Vodili so jih preč. g. svetnik Janez Kalan iz Ljubljane. Prelepih govorov je bilo devet, katerih smo se udeležili stari in mladi ter jih skrbno poslušali. Zato so nas tudi pohvalili, posebno fante. Govorili so tako domače in preprosto, da je vsak lahko razumel in nam ne bo šlo tako hitro iz spomina. Možem so priporočili, naj bodo dobri možje svojim ženam, svarili so jih pred kletvijo in pijančevanjem. Koliko nerodnosti in gorja rodi pijanost, kar lahko in mora vsak človek potrditi. Žene v splošnem tega greha nimajo, vendar so živo opominjali k molitvi, krotkosti, ponižnosti in krščanski vzgoji otrok. Tudi mladina ni bila izvzeta. Svete zakramente je prejela skoro vsa župnija. Najlepši vtis so napravili možje in fantje. Še imamo nekaj mož in fantov, ki se ne branijo upogniti kolena in pristopiti h Gospodovi mizi. G. voditelj! Iz srca smo Vam hvaležni vsi in Vam obljubimo, da se bomo ravnali kolikor mogoče po Vaših navodilih. Marijina družba za žene se bo kmalu pomnožila; kadar pridete spet k nam, nas boste res lahko veselili.

VIR. Pri nas so na praznik Vnebohoda pokrivali Kocijančičevo stavbo, katero je ogenj upepelil na pustni torek. Domačinom nikakor ne gre v glavo, da bi bilo delo tako nujno, da bi na praznik in v splošno pohujšanje ne samo domačinom, ampak tudi tujcem, ker je stavba ob veliki cesti, morali pokrivati. Kdo je temu kriv, bi mogoče gotovo povedati tesarski podjetnik Štebe, katerega naslov še danes visi na

stavbišču. Čudimo se le, da ni tega dalo zabraniti tukajšnje županstvo, ker bi s tem varovalo le svoj ugled in svojo občino pred zglodovanjem.

KOLIČEVO. V Bonačevi tovarni na Količevem so se spet izpozabili in je podjetje obratovalo na Vnebohod. Čudno se to sliši tem bolj, ker je podjetje še pred kratkim časom odpustilo več delavcev s pretvezo, da nima naročil. Ko bi gospodje imeli več socialnega čuta, bi tega ne bilo treba. Ako ni dovolj naročil, bi v delavnikih lahko izvršili to delo, ako pa imajo več naročil, naj vzamejo več delavcev, saj čakajo na zaslužek. Ne pozabite, da je delavec tudi človek, ki hoče živeti in praznovati svoje praznike.

V JARŠAH v predilnici ne more biti vse v redu. Vedno pogosteje se sliši, da boleha več delavk na jetiki. Govori se, da niso vse po zakonu predpisane priprave za odvajanje prahu in pokvarjenega zraka v redu. Če je temu res tako, bo trditve prava, da je tako delo skrajno nevarno za pljuča delavk. Kam bo to pripeljalo naše prebivalstvo, je jasno, ko že zdaj jetika pobere toliko mladih ljudi. Pričakujemo, da bo podjetje samo napravilo red v tem oziru, ker vodilni krogi imajo toliko socialnega čuta, da se gotovo zavedajo odgovornosti ne samo pred zakonito oblastjo, ampak tudi pred narodom.

STRANJE. V Dolu pri Ljubljani so v binkoštnih dneh pokopali našo župljanko Ivanko Šlebir. Kakor vse kaže, se je pokojni zmešalo in je v tem stanju šla v vodo. Bog ji daj večni mir, preostalim pa obilo mero tolažbe! — V naših krajih je zdaj na vrsti uravnavanje ceste Kamnik-Črna Gornji grad. Letos so pravkar dovršili delo pri Reclju. Edino skazo na cesti bo zdaj delal most pod župniščem. Mogoče bo tudi prišel čas, da ga bodo malo zasukali. In malo razširili.

Janez Langerholz:

Iz njegovih zapiskov

POVEST. — Nadaljevanje.

Spretno mi je prikrival svoje delo. Nisem mu mogel drugače dokazati sleparije, kakor da sem nastopil s silo.

Napil sem se.

Zvečer pa, ko mi je Toni pokazal svoj plen, sem zagrmel nad njim:

»Ali je to vse!«

»Vse«, mi je pritrtil.

»Še enkrat: Ali je to vse?«

»Vse«, je odgovoril nekam zmeden.

»Bomo videli!«

Podrl sem ga na tla, preiskal sem mu žepe in dokaz je bil doprinešen. Toni je imel skoro še enkrat toliko denarja kakor jaz.

»Goljuf«, sem hropel, »goljuf, goljuf!«

Izgubil sem vso razsodnost. Pograbil sem, kar mi je prišlo v roko, poleno, in mlatil sem, neusmiljeno sem mlatil. Pobral sem mu ves denar, njega sem pustil na mestu in sem jo popihal v temno noč.

Kdaj se je Toni predramil, ne vem. Samo toliko vem, da sem bil v nekaj dneh spet v kleščah neizprosne pravice. Toni sam je popisal, kakšne barve in kašne postave tič sem, in za-

dostovalo je. Spal sem mirno v hladni senci za nekim potočkom. Pa me je prebudilo skrivnostno, skoro šepetajoče govorjenje. Ko sem se predramil, sta mi dva oborožena moža velela, naj vstanem in naj povem, kdo in kaj sem.

Ne bom na dolgo in na široko popisoval, kako je bilo potem. Vzeli so mi ves denar in nikdar ga nisem več videl.

Slepar Toni je prisegel, da je bil ves pri meni najdeni denar v resnici njegov. In dobil ga je. Menda je vedel, da ga jaz ne bom več rabil. Zakaj obsojen sem bil na deset mesecev, potem pa da me bodo odgnali v domačo občino. Za to vožnjo pa itak ne bom rabil denarja, kajti vozil se bom na državne stroške...

Rad bi bil videl, da bi se bili tisti meseci podaljšali v večnost. Pa se niso. Minil je deseti mesec, pa smo šli na vlak in na pot v domovino.

Na tujem mi je bilo zelo vse eno, če sem bil kot človek tak ali tak. V svoje domače kraje se pa po taki poti nisem rad vračal. Skrbelo me je, kaj bodo rekli doma, če bom tak stopil pred očeta, pred mater, pred drage vaščane. To bo govorjenja, resničnega in izmišljenega, o izgubljenem študentu. Vso dolgo pot sem premišljeval, kaj bi storil. Do pravega sklepa nisem prišel.

Izročili so me na zadnji postaji okrajnemu sodišču v Kranju. Prespal sem dobro celo noč in še drugo jutro sem jo potegnil pozno v dan. Popoldne ob dveh me je sodni sluga odvedel v domovno občino. Računal sem: ob petih bova doma. Še vedno pri belem dnevu.

Nagovoril sem sodnega sluga. Rekel sem mu, da težko hodim in da bi ne videl rad, če bi preveč po dnevu prišla pred domačega župana. In moram ga pohvaliti. Ta mož je bil res človek, kakršnega boš v tem stanu težko dobil. Razumel je mojo prošnjo in jo je upošteval. Počasi sva hodila, tudi počivala sva, še kruha mi je kupil in ko je bila že precej temna noč, me je izročil županu.

Župan me ni spoznal. Iz pisanja je zvedel, kdo sem. Poprosil sem ga naj nikar nikomur ne pove, kdo in kaj sem. In naj mi dovoli, da se kjerkoli pošteno prespim. Pot iz gorenje štajerske me je pošteno izdelala. Potem, ko se prespim, bova več govornih zaporih. Ni bilo kdovekaj, toda kdor je truden, lahko povsod zaspi.

Prespal sem spet celo noč.

Ko sem se prebudil, sam zagledal poleg sebe skodelico mleka in kos črnega kruha. Bog ti oboje povrni, dobra žena županova, če te prav ne poznam!

SELA. Ljubi maj, krasni maj... Krāsota maja je letos nastopila šele sredi meseca. Pa je le prišla! Zjutraj prihajamo k šmarnicam in se navdušujemo za Marijino češčenje in po letošnjem šmarničnem berilu za skrb za duše v vica. Cvetoči maj je obenem mesec izletov. Letos je šla ženska Marijina družba v Tunjice, dekliska pa na Homec in v Groblje. V Tunjicah so videli žene, koliko ljudje žrtvujejo za cerkev. Poprava cerkvene strehe in zvonikov po pogorišču je stala 400.000 Din. To pa niso mačje solze! Požrtvovalnost pa vse naredi — tudi v taki fari, ki je manjša od naše. Na Homcu je bilo jako lepo, samo škoda, da je bil g. župnik bolan. V Grobljah so nam gg. misijonarji v svoji nepopisni prijaznosti pokazali v tiskarni zares lepe in za nas dekleta čudovite reči. Kakšno »kunšt«

znajo ti stroji, to smo dekleta kar gledale. Še za spomin so nam nekaj črk vlili. Za vse smo iskreno hvaležni, pa ne strojem, ampak... Pa kako lep kip Marijin imajo v cerkvi in kako lepo ozadje — kar nagledati se nismo mogle. Kako lepa mora biti Marija šele v nebesih! K njej moramo priti!

DOMŽALE. Ker je bila proslava dr. A. Koroščeve 60 letnice prepovedana, se je istega dne brala za dr. Korošča samo sv. maša na prostem. Posebno pomemben je bil cerkveni govor g. sv. tnikarja Bernika. Pri maši je igrala domžalska godba. Sv. maši je prisostvovala množica, kakor je Domžale še niso videli. — Na dan sv. Reš. Telesa smo kljub slabemu vremenu imeli procesijo z Najsvetejšim.

Nemogoče je, da bi zginit s sveta socialni nered in socialna beda, dokler ne zavlada svetu trojna ideja, ki jo je oznanjal Kristus: ideja resnice, pravičnosti in ljubezni.

Ta nauk je pa Kristus izročil svoji Cerkvi in ji obenem naročil, naj ga oznanja celomu svetu: »Pojdite torej in učite vse narode!« S tem je Cerkev prevzela težko nalogo nase, da mora dvigniti svoj glas, karkoli in kjerkoli se krši nauk Kristusov; ona mora učiti vse brez izjeme idejo resnice, pravičnosti in ljubezni in obsojati vse, karkoli tej ideji nasprotuje. Naročilo Kristusovo: »Učite jih spolnjevat vse, karkoli sem vam zapovedal«, nalaga Cerkvi dolžnost, brigati se za socialna vprašanja. Ona edina je od Kristusa postavljena čuvarica, da se ideja resnice, pravičnost in ljubezni tudi pri reševanju socialnih vprašanj ne krši.

Zato so pa velikanski napori ustanoviteljev raznih socialnih sistemov, ki so imeli dobro voljo, pomagati bednemu človeštvu, tako žalostno propadli in sicer tem hitreje, kolikor bolj so nasprotovali ali se oddaljevali temeljnim socialnim idejam krščanstva. Tako je tudi novodobni maksizem obsojen na smrt, ker nasprotuje resnici s svojim materializmom in ljubezni z nasilno revolucijo.

Socialna resnica je, da je za ohranitev družbe in reda potrebno spoštovanje oblasti. Ta oblast mora biti v službi pravičnosti in ljubezni; ni neomejena, da bi nasproti svojim podložnim kazala samo kravico, ampak ima tudi dolžnost in ne sme rabiti oblasti v zatiranje resnice.

Socialna resnica je, da je božja postava nad človeško; resnica je, da ima le Bog neomejeno pravo in da tudi večina nima neomejenega prava, če ni v skladu s pravič-

Leon XIII. in rešitev delav. vprašanja

27. »Z zaupanjem se lotimo predmeta in in s popolnoma našo pravico, kajti tu gre za ono vprašanje, katerega sprejemljiva rešitev se gotovo ne bo našla, če ne bo pomagala vera in Cerkev. Ker smo pa mi čuvarji vere in pred vsem mi upravljamo one zadeve, ki so pod cerkveno oblastjo, zato bi očitno zanemarili dolžnost, če bi molčali.«

28. »Gotovo zahteva tako važno vprašanje tudi drugih delo in prizadevanje; tu mislimo na vladarje držav, na gospodarje in bogataše in končno na delavce same, za katere se borba vrši. To pa trdimo brez oklevanja, da bodo zastoj vsa prizadevanja ljudi, če bo zastopljena Cerkev. Cerkev je namreč, ki jemlje iz evangelija nauke, s katerih močjo more spor ali popol-

noma poravnati ali pa ga gotovo more ublažiti s tem, da mu vzame ostrino. Ona je tista, ki si prizadeva ne samo učiti duha, ampak tudi s svojimi zapovedmi voditi življenje in npravost pozameznikov, ki uprav delavski stan zboljšuje z mnogimi prekoristnimi ustanovami. Ona hoče in se poganja za to, da bi se združile razsodnost in moči vseh stanov v ta namen, da bi se čimbolj ugodilo zahtevam delavcev, ter smatra za potrebno, da se v isto svrhu — seveda s premišljeno zmernostjo — uporabijo celo zakoni in oblast države.«

Časom preoblikujejo lice ideje in ne meč ne revolucija in nobena surova sila ne more trajno preobraziti človeške družbe. To morejo doseči le ideje in sicer ideje Kristusove. Kristus je socialni kralj sveta.

Popoldne sva imela z županom razgovor. Povedal mi je, kako je pri nas doma. Oče je še vedno gospodar, vdovec, pa še krepak. Matere torej ni več. Ob cerkvi, tam tik pokopališkega križa, na desno, da je njen grob. Lahko ga bom dobil, saj je spomenik ob grobu.

Vedel sem dovolj.

Domov ne bom šel. Pač pa na materin grob. Zvečer, ko ne bo nikjer žive duše, bom šel. Sam hočem biti pri materi, čisto sam. Povedati ji hočem povest svojega življenja. Olajšano mi bo v duši. Zakaj zdaj me nekaj tlači kakor mora. Potem pa spet nazaj v svet. Saj je velik. Večji kakor moj dom.

Moj dom? Ni ga več. Samo grob bo še moj dom. A kje? Ob materi? Sladka misel. Toda...

Vso noč sem deloma prespal, deloma prebedel na pokopališču. In ni me bilo strah. Ob materi, pa strah? Pač pa sem drugi dan, že v sosedni fari, slišal govorjenje, da je prejšnjo noč šel stari Robida mimo pokopališča in da je slišal, kako je na pokopališču strašilo. Skoro sem mu privoščil, dedcu staremu, če sem ga malo prestrašil. Saj je deloma tudi on kriv, da sem to, kar sem, izgubljen in potepin.

Oh, Micika! Ne smem se te spomniti. Ti si angel, moja mati je pa že med angeli; jaz bi bil pa lahko vsaj

pošten človek, če... Ne! Tiho bodimo. Kaj bi tožil in tarnal, ko pa moje tožbe nihče ne čuje. Samo tebi jo zaupam, ti zamazan papir. S teboj naj pa izgine iz sveta.

Moja pot pa gre naprej.

Med Nemce ne več! Harter, Toni in še nekateri drugi so mi dosti zagrenili življenje.

Obrnil sem se na vzhod.

Danes ne vem, kje bom spal jutri, in kje se bom spet ustavljal, bogatega kmeta popotni sin in berač.

Šel sem mimo Kostanjevice. Povpraševal sem po taki in taki hiši, kjer imajo sina pri rudniku v Leobnu. Dobil sem jo. Povedal sem, da sem prijatelj njihovega sina. Kako so bili veseli. Dva dni sem ostal v prijazni hiši. Pa bi bil še lahko. Da! Ko bi smel doma takole ostati! Oh dom, oh dom, kako je človek navezan nate!

Šel sem naprej skozi dolensjka in štajerska zelena polja. Valovita so žita, plevce so pevale in tovarišice na sosedni njivi so jim odpevale. Jaz pa sem šel naprej in naprej, brez obstanke in brez prestanka in sam večni Bog ve, kje se bo spet ustanočila moja noga...

V.

Ne vem, ali mi je usojeni ali kali? Nemcem sem se hotel umakniti, pa sem padel spet med Nemce.

Prejadral sem vso obširno Ogrsko nižino. Lepa polja, rodovitni kraji, a za moje slovensko oko vse prepusto, vse predolgočasno. Kar nisem se mogel privaditi tistega prizora: solnce je zjutraj pokukalo ven iz zemlje, zvečer je šlo spet nazaj v zemljo spat. Ali ni desetkrat lepši solnčni vzhod tam v moji domovini, tam kjer solnce pogleda izza kamniških planin in gre počivat tja za Triglav in za Sv. Jošta!

Prišel sem na Sedmograško. Spet so bile gore, spet mi je bilo nebo bolj domače. Kar prijetno bi bilo, ali sedmograških Nemcev pa le nisem bil vesel. Harter in Toni, ali je tudi to vajino delo? Čudno, da smo ljudje taki. Po dveh, treh ljudeh sodimo ves narod. Ali je to prav, ali je to pravično?

Prišel sem do mesta, ki se mu pravi Zalatna. Poskušal sem dobiti delo v rudnikih. Šlo je še dosti lahko. A zadovoljen nisem bil. Življenje so mi grenili spomini na Nemce; tudi ciganov nisem bil preveč vesel. Zato je bil moj sklep takle: fant, toliko prisluži, da boš lahko šel kmalu drugam.

Vleklo me je v Bosno.

(Se nadaljuje.)

Dne 29. junija bo v Grobljah misijonski dan. Vabljeni vsi, ki se zanimajo za misijone, od blizu in daleč!

nostjo. Resnica je, da mora dobro in resnično imeti v človeški družbi ne le svobodo, ampak tudi zaščito; resnica je, da taka oblast spodbuja sama sebi temelje, ki hoče biti nevtralna do dobrega in do hudega. Resnica je končno tudi to, da tam, kjer ne zadoščajo zakoni pravice, da varujejo bedne in slabotne, mora vladati ljubezen in da mora biti obveznost, izvirajoča iz ljubezni in vesti, prav tako sveta, kakor obveznost, ki izvira iz zakonov.

Na teh in drugih socialnih resnicah je edino mogoča trajna rešitev socialnega vprašanja, trajna sprava med »razredi« v človeški družbi. Pri rešitvi socialnega vprašanja moramo računati namreč s človekom, kakršen je, z vsemi njegovimi slabostmi in hudimi nagnenji. Takega človeka je pa treba vzgajati, in sicer vsak rod znova vzgajati. Trenutna sprememba lastnikov oblasti in denarja ne more prinesiti trajne rešitve, dokler ni zagotovljena trajna socialna vzgoja ljudi, kakor jo more izvesti le vera in Cerkev. x.

Beleške

Da, to naše podeželsko polizobraženstvo, namreč tisto od pet do glave domišljavo, ki stalno polni ljubljanske kino-prostore, vzdržuje dunajska in berlinska pornografska založništva in je prenatrpano z izsledki moderne »znanosti«, objavljene v raznih magacinih, ki se zastopi na modo, zna kleti in je pod parfimirano obleko ogabno umazano, to naše »izobraženstvo« je strokovno podkvano tudi v dušeslovju in vé sledeče: Za razna zločinska dejanja človek ni odgovoren, ker je v možganih pač tako ustvarjen, da mora delati tako. Za zločinca, ki je kakor gora velik, ki je iz pokvarjenega

veselja moril ljudi, zlasti otroke, imajo »utemeljen« izgovor: »Ni sam kriv, je ustvarjen tako.« Tak zločinec je bil znani düsseldorfski vampir, ki je imel menda okoli 20 umorov na vesti. Dne 2. julija 1931 je pravica izvršila nad njim smrtno obsodbo v Kolinu — kljub izsledkom moderne znanosti »podeželskega polizobraženstva«, da človek ni odgovoren za svoja dejanja. Za tega skrajno pokvarjenega vampirja so se pa res zanimali tudi resni dušeslovci. Njegove možgane so preiskali na tozadevnem preiskovalnem zavodu v Monakovem in na anatomsko-biološkem inštitutu berlinske univerze. Dognali so, da so vampirjevi možgani čisto pravilni in niso mogli ugotoviti nikake napake na njih, iz katere bi sklepali, da bi bil vampir Kürten (tako mu je bilo ime) nenormalen in zato neodgovoren za svoja dejanja. (Povzeto po poročilu berlinskega dopisnega urada z dne 30. aprila 1932.) Bog ve, ali so naše slavno polizobraženstvo razni njihovi listi o tem obvestili?

KAMNIK. Gosp. Alojzij Peterlin-Batog, učitelj v Kamniku, je spisal igro z imenom »Solnce«. Iz Slovenskega naroda št. 100 z dne 3. maja zaznavamo, da se je vršila 31. aprila v Narodni čitalnici krstna predstava te igre, ki se vrši, kakor piše g. Kos v Slov. narodu, »v razvratnem zabavišču (v javni hiši), kjer Venere vabijo moške v objem«. — Igra je vzbudila med Kamničani različne komentarje, vznemirjenje itd. Upali smo, da se bo oglasil kak strokovnjak-kritik, ki bo kamniški javnosti ocenil delo g. Peterlina v literarnem, umetniškem, dramatičnem in — moralnem pogledu. Pa se ni! Zato prosimo g. avtorja, da bi poskrbel Kamničanom primerno oceno, da bo konec vznemirjenja. (Če se bo resničen kritik sploh hotel spustiti na polje g. Peterlina, učitelja v Kamniku. — Urednik.)

Po svetu

Cerkev v Rusiji: Po sodbi p. Edmonda Walsh-a, bivšega predsednika papeške pomožne akcije za Rusijo, je v sovjetski uniji okroglo 2 milijona katoličanov. Imajo le kakih 110 duhovnikov in 182 cerkva. Prej je bilo tam nad 800 duhovnikov. Od teh so jih Sovjeti kakih 200 zaprli, drugi so umrli vsled lakote in nasilne smrti, še več so jih pa poslali v pregnanstvo. Od bivših 8 škofov sta sedaj le dva svobodna, trije so pa v ječi. Da je bilo krščanstvo živo in močno, priča 614 večjih in manjših cerkva, katere so skoraj vse nasilneži uničili ali izpremenili v svoje namene.

Katoliški univerzitetni tisk. — V dnevih od 4. do 6. marca se je vršil prvi mednarodni kongres predstavnikov katoliškega vseučiliškega časopisja pod pokroviteljstvom kardinala Lienarda. Tudi Jugoslavija je bila zastopana na tem kongresu. Ustanovili so poseben urad s sedežem v Lielleu, ki naj bi zbiral material, posredoval izmenjavo časopisja in član- kov ter omogočil najširšo mednarodno sodelovanje katoliškega tiska. Prihodnji kongres se bo vršil 1. 1933 v Augsburgu.

Nazadovanje starokatolikov. - Pri švicarskem zadnjem ljudskem štetju se je pokazalo znatno nazadovanje

starokatolikov v njihovih razvojnih središčih. Padli so od 55.000 na 45.000. Samo v kantonu Bern so nazadovali od 5.000 na 4.000. V mestu Bern samem so izgubili nad 400 duš. Nasprotno pa je katoliška cerkev napredovala v teh krajih za kakih 1600 duš. Splošno je prebivalstvo v »štirih svetih mestih« starokatolicizma v zadnjem desetletju naraslo za 12 in pol odstotka; starokatoličani pa so v istem času nazadovali za 17 in pol odstotka.

Grozna sekta. Policija ameriške države Pensilvanije je odkrila strašno sekto. V neki livarni so namreč našli obešenega delavca. Dognali so, da je delavec pripadal verski ločini, ki svoje člane, o katerih sumi, da bi lahko smrtno grešili, spravi na oni svet, še preden bi v resnici padli v greh. Pravijo, da na ta način »rešijo« tega človeka večnega pogubljenja, obenem pa obvarujejo druge škode, s katerimi bi bil nesrečnež grešil. Tako so »rešili« tudi dušo tega delavca, ki se ni obnašal tako, kakor zahtevajo pravila te »rešilne« sekte. Bil je v največji nevarnosti, da se smrtno pregreši.

Železnica v Vatikanu. Pred kratkim je bila dograjena in blagoslovljena nova železniška proga in postaja

vatikanskega mesta. Proga vodi skozi velika vrata, ki se ponoči zapro in zastražijo. Ko pa zjutraj vlak izpelje, se spet odpro.

Vera in šport. — Na zborovanju nemške Državne zveze za telesne vežbe v katoliških društvih v Kölnu je poročal znani jezuit Friderik Mukkermann in med drugim opozoril na pomen športa tudi za cerkev in vero. Naglašal je, da naravno zdravje ustvarja predpogoj za zdravje vere in verskega občutja. Življenjska radost se povzdiga v radost sinovstva božjega. Potrpežljivost in vztrajnost se izpreminja v vajo za višje kulturno delo, športna svežost v predpogoj za udejstvovanje mladega in novega verskega življenja, dočim najde slovesnost svoj višek v dostojanstvenem bogoslužju. Telo prihaja pač vedno bolj in bolj do veljave. — K temu bi pripomnili samo to-le: Šport je zdrav in gibanje je potrebno, samo mora biti v pravi meri in dostojen. V tem pomenu so mišljene tudi Mukkermannove besede. Telo, ki prihaja vedno bolj do veljave, naj bo izraz in orodje duše, in besede sv. Pavla o telesu kot templju Sv. Duha naj dobe razumevajoč odmev. Naj v nas spet oživi, kar je nekoč tako krepko živelo v zapadni Cerkvi, kjer še zdaj nosijo božji svod stebri, podobni mogočnim atletom.

Francoske kolonije. V Parizu so na predavanjih duhovnika misijonske organizacije obravnavali tudi šolsko vprašanje Afrike. Številke kažejo veliko krivico, ki se godi katoliškim šolam. V francoski ekvatorialni Afriki obiskuje od 10.000 otrok 5600 misijonske šole, 4460 pa državne. V šolskem proračunu je za pouk teh 10.000 otrok določeno 1.600.000 frankov. Od tega so pa prejele misijonske šole le 81.000 frankov, vse ostalo je šlo za državne šole.

Drugače skrbi država za Jude, ki jih je 150.000. Šolo jih obiskuje le 11.000. Za nje izda 2.450.000 frankov.

Katoliška Cerkev na Angleškem. - Prav razveseljivo je poročilo angleške »Catholic Evidence Guild«, ki navaja, da prireja 38 podružnic redno vsak teden nad 100 predavanj pod milim nebom. Te podružnice štejejo okoli 600 članov. Sklenile so, da bodo letos to svojo vojsko razširile tudi na Škotsko. Potreben je zlasti najpreprostejši krščanski nauk. Izdatno in dragoceno podporo daje temu apostolskemu delu katoliški tisk. Blackpoolski škof Pearson upa, da bo omrežje teh ciljev, te predstraže v boju za dušo Anglije kmalu objelo vso deželo.

Katoliške poklicne organizacije se zlasti v zadnjih letih na Angleškem uspešno in hitro širijo. Prvo mesto zavzema »Metropolitanska policijska

gilda«. Nekoliko kasneje je bil ustanovljen katoliški ceh nastavljenecv na omnibusih in kakor poroča »The Universe«, sta se v nekaj tednih ustanovila katoliški lekarnarski in optičarski ceh in v Londonu katoliška organizacija poštnih nastavljenecv.

Tako je dosegla delavna katoliška »Truth Society« v razširjanju katoliških obrambnih spisov nov rekord: v l. 1931. je prodala vsega skupaj 1 milijon 386.385 števil. V tem pa niso vštete prodane knjige in letaki in tudi ne brezplačno razdeljeni obrambni spisi.

ZAPRTE DUHOVNE VAJE

v Lichtenth. zavodu v Ljubljani

V teku letošnjih počitnic se bodo v imenovanem zavodu vršili sledeči tečaji zaprtih duhovnih vaj:

1) Za meščanske gospe in matere od 29. junija zvečer do 3. julija zjutraj. Prijaviti se je treba vsaj do 15. junija.

2) Za učiteljice in uradnice od 14. julija zvečer do 18. julija zjutraj. Prijaviti se je treba do konca junija. (Posebna vabila se letos ne bodo pošiljala. Vabljeni so ne le bivše zavodove gojenke, ampak vse, ki žele v duhovni samoti dati svoji duši novih moči.)

3) Za matere z dežele od 28. julija zvečer do 1. avgusta zjutraj. Prijaviti se je treba do 15. julija.

4) Za dekleta od 12. avgusta zvečer do 16. avgusta zjutraj. Prijaviti se je treba do konca julija. — Po potrebi bo še en tečaj za dekleta v drugi polovici avgusta.

Oskrbnina (hrana in stanovanje) znaša za vse tri dni 100.— Din.

Prijave — ustmene in pismene — sprejema vodstvo Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg.

Zadnje telefonske vesti

KAMNIK, 29. maja. (Tel. Naš. listu). — Vaš dopisnik je izvedel, da bo mestna policija aretirala vsakega, ki bo v bodoče bežal po teritoriju mestne občine. Kar bo priberačil, bo policija zaplenila v korist občinske blagajne, ker je beračenje občinski monopol.

MENGES, 30. aprila. (Tel. Naš. listu.) Nocoj je v naši bližini gorelo. Ker so gasilci bili že najbrž večinoma v posteljah, ni kazalo, da bi jih motili pri nočnem počitku.

DOMŽALE, 30. aprila. (Tel. Naš. listu.) Nocoj je trobil gasilski rog. Govorilo se je, da je nekje v bližini gorelo. Vendar rog ni nikogar priklical. — Pač pa funkcionira škropilni avto.

UREDNIK. Kamnik. Pri branju Vaših »Belečk« sem se spomnil nadškofa dr. Šarčiča, ki je na grde psovke odgovoril baje nekako tako: »Če smo psi, bomo tudi lajali in grizli!« — Peče. Telefonske ne morem objaviti. Tudi Vi znate! Pošljite še kaj! Pozdrav!

OTROŠKI KOTIČEK

PIŠE STRIČEK MATIČEK

Prvo sv. obhajilo.

(Misijski dogodek iz Afrike.)

Tam daleč v Afriki v divji poganski deželi je misijonar pripravljaval male zamorske otroke na prvo sv. obhajilo. Mali črnici so z veliko radostjo pričakovali ta lepi dan, praznik prvega sv. obhajila. Pa, ah, kaj se je zgodilo?! Na predvečer velikega dneva je divji sosedni rod napadel njihovo vas in je odpeljal njihovega belega očeta misijonarja v suženstvo.

Na belo nedeljo zjutraj so privlekli divjaki misijonarja pred ogenj v sredi vasi, da bi ga tam umorili. Okrog ognja so plesali divji ples in na koncu so hoteli izvršiti grdo dejanje. Pa glej čudo! Kaj vidijo divjaki? Cela vrsta malih zamorskih otrok iz sosednega rodu se je bližala. Poglavar stopi pred nje in osorno zagrmí nad njimi: »Kaj hočete? Koga iščete? Kako ste se predrznili semkaj v mojo vas priti?« Otroci so pa namesto odgovora samo gledali okrog na vse strani po vasi. Naenkrat ugledajo zvezanega svojega dobrega očeta misijonarja. Uderejo kar hitro k njemu. Pokleknejo okrog njega, mu poljubujejo roke, noge, obleko in vzklikajo: »Dobri oče! Daj nam ljubega Jezusa! Daj nam sv. obhajilo. Danes je bela nedelja. Ali ne veš več, kaj si nam obljubil? Glej, prišli smo k tebi, da nas obhajaš!«

Divji poglavar in njegovi vojščaki so čudeč se gledali ta prizor in poglavar je osorno zaklical: »Kaj hočete od njega?«

»Obljubil nam je velik dar, spomin za današnji dan«, odgovoré pogumno mali otroci. »Hočemo, da izpolni svojo obljubo. To ga prosimo.«

»Kaj vam je obljubil? Kak dar? Zlato? Bisere?« izprašuje naglo in radovedno poglavar.

»Še veliko več! Maševal bo in dal velik dar. Pusti ga maševati.«

»Hočem videti! Toda če niste govorili resnice, boste ž njim vred skupaj umrli.«

Mladi zamorčki si željo z očetom misijonarjem umreti, pa poprej bi bili radi obhajani, bi radi prešli Jezusa v prvem sv. obhajilu.

Divjaki odvežejo misijonarja, mu prinesejo ugrabljeni prenosljivi oltar in kelih ter mašno obleko in mu zaukažejo, naj začne deliti otrokom zaželeni dar. Radovedno in začudeno so gledali, kako misijonar mašuje. Mislili so, da je to čarovnja, in bo na koncu zlato in bisere pričarala.

Misijonar je vedel, da zadnjikrat v življenju mašuje. Podelil je svojim malim zamorčkom sv. obhajilo. Kako so bili srečni, kako veseli! Dobili so Jezusa! Imajo ga pri sebi v svojih srčkih. Zdaj pogumno pričakujejo smrti. Postali so namreč vsi mučenci. Ko je poglavar divjakov videl, da ni ne zlata ne bisero, je zapovedal svojim vojakom misijonarja in in vse male zamorčke poklati.

Z Jezusom okrepčane so male zamorske dušice zletele v nebesa, kjer so takoj prejele mučeniško krono.

Pismo sestre Marije Ksaverije stričku:

Iskrena hvala za zopetno denarno pošiljko (11. dec.). Čim več je bede na Kitajskem, tem več imamo najdenčkov. Nova najdišnica v Čačofu je pravkar dovršena, le posteljic še manjka. Zaankrat rabimo kar stare koške, ki pa že kažejo veliko željo stopiti v pokoj. Postelje bomo najbrž naročili pri salezijanskih vajencih v Hongkongu bodo cenejši. Gospod Kerec je bil prejšnji teden pri nas v Svatovu na obisku. Pomislite, kako presenečenje. Po sedmih letih sem imela prvokrat zopet priliko govoriti materinščino. Pa nisem nikakor mogla do izrazov. Vsi drugi jeziki so mi silili na jezik, le slovenščina ne. Nisem mislila, da sem jo tako pozabila, saj pišem še dokaj lahko. No, pa drugi in tretji dan je bilo že boljše. G. Kerec odhaja v domovino, da jo še bolj razvname za misijone; zato je prišel v Svatov, da osebno naloži pozdrave.

Z veseljem sem krstila štiri punčke na poslana imena. Od štetke in Stanke prilagam sliko, Marija in Pepca pa sta bili že umirajoči in sta prehitro odhiteli med angelece. Obe sta bili izpostavljeni ob cesti v umazanem svatovskem predmestju, v velikem mrazu več ur, preden nam je neka ženska prišla povedat, naj pošljemo koga ponje. Sama ju ni hotela pobrati, gnusili sta se ji ubogi bitji. Naša dobra A-nu je hitela z žensko kar so jo nesle stare noge, a ko je prišla z najdenčkoma v zavod, sta bila že vsa modrikasta. Brž sem ju krstila, kar na dvorišču. Tako bedni telesci, pa sta vsebovali tako krasni dušici, nad katerima so strmeli sami angeli božji, ko sta kmalu po sv. krstu pripluli v nebeški dvor. Kako nekaj velikega je vendar sveti krst! Radi enega samega bi se splačalo priti na Kitajsko, pa jih štejemo nad tisoč vsako leto!

Dasiravno so časi tako negotovi, namepravamo kupiti zemljišče za novo misijonsko postajo uršulink. Ravno je nekaj pripravnega naprodaj, zunaj mesta, ob odprtem morju. Tudi predrago ni: 10 Din kvadratni čevlj (30 cm²). Kdor kupi vsaj en čevlj, postane soustanovnik nove misijonske postaje in s tem deležen vseh dobrih del, ki se bodo vršila tu leta in leta, mogoče stoletja. Prečastiti, priporočam Vam te »čevlje«. Kjer smo, ne moremo ostati več dolgo. Dve novi cesti nam bosta vzeli skora ves vrt in odrezali celo četrtino šolskega poslopja. Francoski konzul skuša rešiti hišo, a ne vemo, če se mu bo posrečilo.

Prečastiti, rade volje priporočam Vaše zadeve ljubemu Bogu in iskreno prosim, da se me tudi Vi spominjate včasih v svojih molitvah in pa Vaši mali prijatelji iz stričkovega kotička.

Po presv. Srcu vdano pozdravlja hvalježna Marija Ksaverija O. S. Urs.

Pripovedka iz Črne gore pri Ihanu

Neki mož je šel iz Vinj čez Ajdovščino v Dol v cerkev. Na Ajdovščini je ajdovska deklica sušila zlat in srebrn denar v dveh rehtah. Tisti mož pa se ni nič umil, ko je

šel k sv. maši. Deklica mu je rekla: Če bi se bil umil, bi smel iz vsake rehte zagrabiti pest srebnega in zlatega denarja.

STRIČKOVA POSTA

Striček si je mislil najeti tajnika za odgovarjanje pisem. Pa so bili otroci proti. Bo pa sam odgovarjal. Zdaj v tem koticu nekaj, pozneje pa več.

Danica Cerar, Domžale. »Po dolgem času sem se Vas tudi jaz spomnila in Vam pišem. Tudi letos hodim v Zavetišče, kjer bomo igrali. Pridite me pogledat. Kaj pa je s tistimi oblekami, ki smo jih poslali? Ali so bile otrokom na Kitajskem všeč?« - Prav res, Danica, da redko pišeš Ti in Tvoje tovarišice iz Zavetišča. Ali se vam je striček kaj zameril? Ni nič hud na vas, samo obiskati vas ne more, ker ima mnogo dela. Mogoče bo pa zdaj spomladi enkrat prišel v Zavetišče. Ali sme? Oblekce bo pa striček v Afriko poslal, ker na Kitajskem takih ne nosijo. — **Minka Benkovič, Kamnik.** Nekajkrat si že stričku pisala, pa si spet utihnila. Ali si huda, da ni nič odgovoril? Le oglasi se spet! — **Brigita Janc, Vodice.** Vodiški otroci so svoj čas strička zelo radi imeli in mu pridno pisali ter ga celo enkrat obiskali. Ali se še spomniš, kako je bilo takrat lepo? Ali boš verjela stričku, če ti pove, da je bil na tvojem domu? Bo prišel enkrat povedat, kako je bilo tam. Ali mu boš takrat lepe vodiške orgle pokazala in kaj zaigrala nanje? — **Francka in Angelca Vider, Stranje.** Kako je imel striček rad stranske otroke! Dvakrat je tam pri vas hodil. Pa še zdaj vas ima rad, samo oni so nanj precej pozabili. Redko pišejo. Zdaj pa sta se vidve prvi spet oglasili. Pa še g. Zreb vama je naskoljen. — **Štefan Štefanija, Krasce pri Moravčah:** Striček pa res ne ve, ali si Ti fant ali dekle, ali Ti je ime Štefan ali pa Štefanija in kako se pišeš, tudi ne more uganiti, ker si samo napisal — ali napisala: Uganika se glasi »šmarnice«, in podpis Štefan Štefanija. Najbrš boš fant, ker deklica bi se podpisala Štefka Štefan. Pa sporoči ti stričku svoje ime. — **Frida Breznik, Ihan.** »Dolgo časa Ti že nisem pisala. (Je res!) Morda bi Ti še zdaj ne, pa v naši fari je bilo nekaj tako lepega, kar še ne pomnim. Eil je sv. misijon. Morda kaj veš o njem?« O, seveda vem. Saj je striček tudi misijonar in je samo malo manjkalo, pa bi tudi on prišel k vam na misijon. »Večkrat sem molila za Tebe.« Hvala lepa! »Prosim Te, striček, da bi še Ti molil za mene!« Gotovo bom za Tebe in za vse svoje nečake in nečakinje molil vsak dan. — **Nečakinje iz Lichtenthurna:** Za veliko noč ste poslale stričku spet njegovo sliko in pa fotografijo vas vseh. Dobro ste pogodile. Toliko lepih pisem je striček zadnji čas prejel od vas,

da bi ž njimi napolnil — ne svoj koš, ker vaša pisma shranjuje — ampak eno celo številko »Našega lista«. Hvala lepa vsem! Posebno pa »nesrečni družici Anici« za tobak, piruhe, klobase in cigarete. Ko bi videli, kako se je striček imenitno držal, ko je pihal gost dim od finih cigaret! Ali se boste še kaj oglasile? Striček Vas tudi med počitnicami ne bo pozabil. —

Za Jezusovo hiško sta darovali Jožica in Lonica Jeraj, Turnše, po 10 Din.

UGANKARJI

Zadnja uganka je bila tudi za brihtne nečake in nečakinje malo težja. Zato je pa prišlo tudi samo 23 rešitev. Glasi se: **Šmarnice.** Izžrebani so bili in dobijo za nagrado podobice sledeči: Francka Vider iz Zupanjih njiv, Valentin Burja z Nožic, Ton-

čka Kuhar iz Vodice, Mihaelca Stupica iz Podrečja in Ivanka Hrovat iz Krasce pri Moravčah.

Rešili so še tile: Minka Šorn, Podrečje; Lukanc Marija, Moste; Štefka Skrjanc, Duplica; Štefan Štefanija, Krasce pri Moravčah; Remic Jože, Križ; Lonica in Jožica Jeraj, Turnše; Zarnik Vinko in Jerman Jakob, Moste; Zarnik Stanko, Suhadole; Hri-bar Janez, Križ; Juhant Janez, Klanec; Ludovik Jerman, Moste; Anica Kuhar, Vodice; Ančka Hrovat, Krasce; Angelca Vider, Zupanje njive; Stanka Letnar, Homec; Joško Majcen, Ihan.

Uganika:

MSJNKDNGOLA — IOSIAVRBJH

Trije izžrebani bodo dobili povestno knjigo.

Zunaj pomlad,

v trgovini Senica v Domžalah
pa novo blago.

Pri nakupu blaga za obleke

se Vam izplača vožnja v Ljubljano,

ako pri tvrdki R. Miklauc nakupite blaga za Vas in za Vašo družino, kjer imate veliko izbiro modnih kamgarnov in sukna za moške, finega svilenega, volnenega in perilnega blaga za ženske obleke in plašče ter blaga za osebno in posteljno perilo po priznanih nizkih cenah.

R. MIKLAUC
»PRI ŠKOFU«
LJUBLJANA
Lingarjeva ulica 3
Pred škofijo

Tvrdka obstoja že preko 60 let.

Ugodna prilika za varčevanje!

**HRANILNICA IN
POSOJILNICA
V KAMNIKU**
REG. ZADRUGA Z NEOM. ZAVEZO

v svoji lastni hiši: Šutna, štev. 22.
(blizu postaje).

Sprejema hranilne vloge na knjižice in tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše. Za mlade vlagatelje ima na razpolago domače hranilnike (šparovčke).

Vse davke plačuje posojilnica sama.

Daje posojila na vknjižbo, na poroštvo in tekoči račun pod ugodnimi pogoji.

Uradne ure: od 8 do 12 dopoldne in od 2 do 4 popoldne.